

האישי שבא לסעוד

"אז תהיה המלחמה בלתי-נמנעת. אם אתם רוצים להילחם בסובייטים — או קיי. זה עניינכם שלכם. אולם תוצאו אותנו מן החשבון הזה. Count us out!"

אופי-גולדה

אולם לא ברור אם אמנם יהיה רו' ג'רס מוכן להשתמש כבר עתה בשפה כה מפורשת.

אמנם, לאורך הדרך לאורך לא השאיר כל ספק היכן הוא עומד. בראיון שנתן בלונדון חזר בפירוש על עיקרי 'תוכנית רוג'רס': ישראל צריכה להיסוג; לא לגבולות ה-4 בינוי אלא לגבולות טור' חים; תיקוני הגבול אינם יכולים להי' יות פרי הכיבוש, אלא רק פרי השיקור

ישראל לסרב לרו'ג'רס. היא הסכימה ל' הפגישו עם הוועדה, שבראשה עומד חיים צדוק, שהוא לפעמים-נץ ולפעמים- יונה, אך בעיקר יונה.

בועדה אין ייצוג לסיעות האופוזיציה הקטנות, אך חברים בה מנחם בגין ושות'. יהיה זה בוודאי מיפגש מעניין. אבל הוא לא יקדם את שליחות רוג'רס.

האם? איך? כמה?

אם כן, מה יעשה רוג'רס? השאלה הגדולה היא: האם הוא ילחץ? איך הוא ילחץ? כמה הוא ילחץ?

אם יבוא רוג'רס לישראל, כשבכיסו הסכמה סופית של מצריים להסדר לפי נוסח ארצות-הברית, יכול להיות שרו'



רו'ג'רס

מאורע אחד — בלתי-צפוי לגמרי — שפך לפתע אור מסנוור על המצב ב' מרחב.

נשיא מצריים, אנואר סאדאת, הדיח את שותפיו-ריבו הוותיק, סגנו של עבד- אל-נאצר בימים ההם: עלי צברי.

צברי היה מנהיג האגף הפרו-סובייטי של הצמרת הנאצרית, כשם שזכריה מוחיי אל-דין היה מנהיג האגף הפרו-אמריקאי. סאדאת היה באמצע.

הדחת צברי יש לה משמעות אחת: הודעה מפורשת, פומבית, חד-משמעית לארצות-הברית: אתם יכולים לחזור ולהשיג מעמד חשוב במצריים, אם תבי' או את השלום ונסיגת צה"ל.

שני יעדים

העיתוי היה מושלם. הוא בא שעה קלה לפני בואו של ויליאם רוג'רס, שרהחוף האמריקאי, למצריים.

האישי שבא לסעוד — על שולחנם של פייצל, חוסיין, סאדאת וגולדה — הוא חייכני, מתון, פשרן. אבל הוא בא למלחב בשליחות מויימת מאד, בעלת שני יעדים שלובים:

- להביא לידי הסדר כלשהו, שיכ' לול את נסיגת צה"ל מהתעלה,
- לגבש שותפות מצרית-אמריקאית, שתחסום בפני ברית-המועצות את הדי' רך להתפשטות מויימת בעולם הערבי ו' בים התיכון.

סאדאת הודיע לו, באמצעות הדחת צברי: מצידנו זה בסדר. עכשיו תלוי הכל בממשלת ישראל.

אבנים מתגלגלות

רו'ג'רס יודע זאת. אין לו אשליות. ברור לו מהו המישחק שמשחקת ממ' שלת גולדה: לסחוב, לדחות, להשתמש בכל טכסיס כדי למנוע הכרעה כלשהי עד לראשית השנה הבאה, כאשר ממ' שלת ניכסון תהיה שוב עסוקה בבחי' רות.

איך חושב רוג'רס להתגבר על מכשול זה? ערב בואו אחו בטכסיס מקורי ו' מתוחכם. הוא ביקש להיפגש עם ועדת החוץ-והבטחון של הכנסת.

היתה זאת תשובה למעשה דומה של אבא אבן בווינגטון. אבן נפגש עם חברי הסינאט מחברי שתי המפלגות, הירצה בפניהם נגד תוכנית רוג'רס. הדבר הרגיו אז את רוג'רס, שהיה נא' לץ לכנס ישיבה כמעט חסרת-תקדים, כדי להגן בפני אותם סנטורים על מדי' ניות. עכשיו פשוט גילגל את הכדור של אבן לשער הנגדי. קשה היה לממשלת לאור תקדים זה, קשה היה לממשלת

ה-3 למדינת ישראל העצמאית. למיצעד הילדים, שההסתדרות הציונית ה' גיריוורקית התעקשה לקרוא לה, הפגנת המונים למען 'ישראל', היו סיסמאות ו' שירים זהים: 'דוד מלך ישראל חי ו' קיים', 'עם ישראל חי' ושירי 'כנר על הגג', כשרוב המשתתפים חובשים כיפות. היה טעם מיוחד לסימאות כמו 'מסורת' ועשרות תצוגות מכוניות, שהראו עירות יהודית במזרח אירופה עם סיסמאות הקור' אות, ליהודים בוודאי, לחזור למסורת ה' יהודית.

חיבה לאגרוף. 24 שעות אחרי שמאיתם אלף אמריקאים צעירים ומבוגרים הפגינו בוואשינגטון וכמיספר הזה בסך-פר' ציסקו, נגד המלחמה בוויאטנאם, תחת ה' סיסמה 'שלום-עכשיו', הפגינו הילדים ה' ילדות היהודיים של גיריוורק, בסיסמה 'ח' פש — עכשיו ו' ליהודי ברית-המועצות.

בכל התהלכה הילדותית לא היתה אפילו סיסמה אחת הקוראת לשלום במזרח התי' כון, למרות שכמה ילדים נשאו על בגדיהם את המלחמה השלום האמריקאית.

היתה בתהלוכה גם קבוצה אחת של מכר' גרים, חברי הליגה להגנה יהודית של ניו יורק, אלא הלכו לכל אורך הדרך כשדים הימנית מונפת למעלה, ואגרופים קמוץ. ל' יהודי גיריוורק יש זיכרון קצר או אין זכ' רון כלל: הם קיבלו את הקבוצה התוקפנית בעלת סיגנון-ההופעה הפאשיסטי במחאות' כפיים סוערות. המגינים היהודיים צחחו סיס' מאות אנטי-קומוניסטיים, וקבוצה גדולה, של ישראלים, שעמדה ליד הבמה המרכזית, ער' דדה אותם בקריאות חיבה.

תזמורת כושית. בתהלוכה של היל' דים הציוניים היו גם תזמורות ילדים ש' רוב מנגינה היו כושים צעירים, ותזמורת אחת הופיעה כשבראשה דגלים ישראלים ו' דגלים אדומים, שהוכנו כנראה למיצעד ה' אחד במאי.

קבוצות בית'ר היו אף הן חלק בלתי- נפרד מהתהלכה, עם סיסמאות 'רק כך' ומפות ענקיות של המזרח התיכון, כש' הכתובת 'ישראל' כתובה על כל האיוור' כולו, כדי שהמבין יבין.

המשתרה היתה ייודית מאוד, השוט' רים האיצו באידיש (גיי' 100) במעט היהוד' דים שהסתכלו בתהלוכה, וקבוצות פלסטינים הפגינו נגד יום-העצמאות בשדירת מדיסון המקבילה.

שפעת לרביץ. מונהאוויר היה אנטי-ישראלי קיצוני. רוח קרה גירשה מהשדירה החמישית את מעט הסקרנים, והשגריר ה' ישראלי יצחק רבין עמד על במה קטנה, בפנית הפארק המרכזי של גיריוורק, כשהוא מהרהר בוודאי בשפעת הבאה עליו, ערב יום-העצמאות.

שתי מכוניות עם מטאטאי-ענק ושתיים עם מזליפרימים במימדים אמריקאיים, סיימה את התהלכה. אחרי ארבע שעות של עצמאות ישראלית, עטופה בטונות של נייר, כרוזים, סיסמאות קרועות וסמל ליתרון של יומיום, התפרו הילדים עם הכיפות לבתיהם ברחבי גיריוורק, כדי ללכת לבית-הספר האמריקאי ביום השני ולחזור ביום א' שאחריו לבית-הספר היהודי וללמוד בו כי 'דוד מלך יש' ראל חי וקיים."

דיעות

נץ קורא

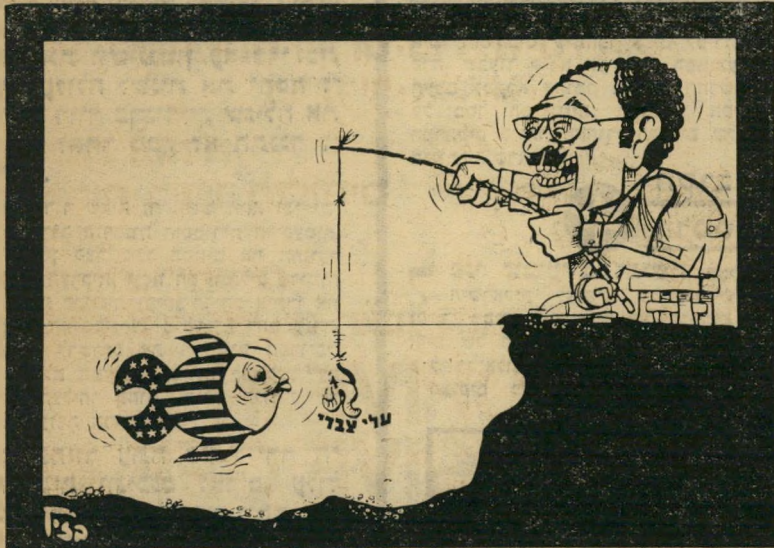
לשלום

"אני מאמין, שמתחוללת תמורה מהר' חית במצריים. פקידים, דיפלומאטים ואח' רים — אינם שרים אמנם התקווה ברהו'



פרופסור לקייר בקאהיר — 'התקווה'!

בות קאהיר, והרצל לא נעשה אליים — אבל התפתחה אצלם מידה גדולה מאוד של נכונות להגיע להסדר עם ישראל ול' השתחרר מן הגטל המעיק הזה. אינני בטוח אם ישראל מצתה את כל האפשרויות ל' דבר עם הגאנשים האלה. אינני בטוח כלל.



הפחיון

ליס הבטחונים; פירוש הדבר — שינוי יים לא-מהותיים.

הוא גם חזר על העיקרון שכל הסדר- ביניים לפתיחת תעלת-סואץ צריך להיות צעד לקראת הסדר כללי, וחלק מן ה' מאמצים להשיגו.

שני העקרונות נוגדים לחלוטין את קו ממשלת גולדה.

אל הסיבוב הרביעי

בוודאי יעבור זמן עד שיתברר מה בדיוק יתגש בשיחות רוג'רס-גולדה.

אולם דבר אחד ברור כבר עתה: ביקור רוג'רס עלול להירשם בהיסטור' ריה כחזדמנות האחרונה.

אם יוזמה זו תיכשל, תתקרב ישראל צעד ענק לקראת מלחמה חדשה — הסיבוב הרביעי של 1971.

סיכסוך הוא נצחי. אנוחו לפעמים לא ערים מספיק לראות, כי הוברים משתנים והול' כיס וגוצרות נסיבות חדשות.

מסקנתו: המלחמה בין ישראל למצריים תתחדש. מדוע? כי אין סיכוי קרוב שה' מצרים ישיגו השיגים מדיניים. בלית ברירה, יפנו לאלטרנטיבה האחרת.

תחבורה

תשוקה ושמה

מונית

בן-ציון שוקרי (31) הוא דור חמישי ב' ארץ. ילדיו הם בני הדור השישי. אולם ספק אם נכדיו יוכלו להמשיך במסורת ולטעון (המשך בעמוד 18)

שר החוץ הישווה את הנטייה הזאת במצ' רים לפרי, שעדיין אינו בשל לאכילה ו' לפיכך צריך להמתין שיבשיל. אני חושש שהוא לא יבשיל מעצמו, אם ישראל לא תנקוט יוזמות לעודד את התפתחותו."

סיכוי לשלום. הסיפור אינו חדש, אבל מפתיע היה לשמוע אותו השבוע מפיו של נץ מובקק, שעד לפני זמן לא רב התי' נגד לכל נסיגה: הפרופסור (להיסטוריה מודרנית) זאב לקייר, מאוניברסיטת תל-אביב, הנחשב למומתה מדיני בעל שם עולמי, נפגש בומן האחרון עם דיפלומטים ערביים בכירים ביותר. על-סמך פגישותיו אלו, קבע הוא: "אני מאמין בסיכוי להוציא את מצריים מחית האויבים שלנו. זו היתה צריכה להיות המטרה המרכזית של מדי' גיות-החוץ הישראלית. בסיכוי הזה היינו